SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 24 | 15. DECEMBER 1920 | 69. AARGANG

UNIVERSETS STORHED.

Herre vor Gud; hvor herligt er dit Navn over al Jorden.
Du, som breder din Majestæt over Himlene!
Af de Spædes og Diendes Mund har du beredt dig et Værn,
saa du kan bringe Fjenden og Modstanderen til Tavshed.
Naar jeg ser din Himmel, dine Fingres Værk,
Maanen og Stjernerne, som du befæstede,
hvad er saa et Menneske, at du kommer ham i Hu.
Og et Menneskebarn, at du bekymrer dig om ham;
Og du har ladet ham blive lidet ringere end Englene; du kroned' ham med Ære og Hæder.
Du gor, at han hersker over dine Hænders Gerning, du har lagt alting under hans Fodder;
Smaakvæg og Okser tilhobe, selv Markens vilde Dyr,
Himlens Fugle, og Havets Fisk, alt hvad der færdes ad Vandenes Veje.
Herre vor Gud; hvor herligt er dit Navn over hele Jorden.

Davids 8. Salme.

Camille Flammarion, den franske Astronom, sad i sit Observatorium, omgivet af Nattens dybe Stilhed, og betragtede

Stjernernes Hærskarer gennem sit Teleskop. Da fik han paa en Gang Øje paa en lille Fiksstjerne, der næsten forsvandt mellem Himmelens andre lysende Legemer, en bleg lille Stjerne af syvende Rang, som befandt sig i en næsten umaalelig Afstand fra vor Jord. Lad os nu sende vore Tanker til denne Stjerne, der ikke kan ses med det blotte Øje. Vi har 19 Stjerner af forste Storrelse, 60 af anden, 192 af tredie, 530 af fjerde, ca. 1600 af femte, 4800 af sjette Storrelse, hvilket tilsammen giver omtrent 7000 Stjerner. Denne Stjerne, som Flammarion fik Øje paa, horer til syvende Storrelse. Af disse findes der ca. 13.000 og af ottende over 40.000; jo længere vi naar op i Storrelse, des storre bliver Stjernernes Antal. Tilsammen tænker jeg, at de 10 forste Storrelser af Stjerner udgor ca. 560.000, de 12 forste ca. 4 Millioner og de 15 omkring 40 Millioner.

Lad os prove at definere Begrebet: »*Det uendelige Rum*«. Den omtalte »lille« Stjerne befandt sig i Karlsvognens Billede, som man finder i en Afstand af 340 Trillioner Kilometer fra Jorden. For at danne sig et Billede af denne uhyre Afstand, sammenlignet med vore Forhold, maa vi tænke os et Ekspres-tog korende fra Jorden op mod denne Stjerne med en Hastighed af 120 km i Timen; dette Tog vil bruge 300 Millioner Aar for at naa sit Maal.

Dersom vi paa Tankens Vinger vil soge at komme saa langt bort fra Jorden som til denne Stjerne, vil den Sol, som nu oplyser og varmer vor Jord, fuldstændig have tabt sin Glans og Majestæt. Den vil ikke alene være usynlig, selv i den stjerneklareste Nat; men i Teleskopet vil den kun ses som en svag ubetydelig Stjerne. Den Klode, som tog sig saa ubetydelig ud for os her paa Jorden, er i Virkeligheden en Sol, kolossal og vældig, mangfoldige Gange storre end den, af hvis Straaler vor Planet og alt Liv paa den er afhængig. Til yderligere Sammenligning tjener, at vor Sol er 324.000 Gange tungere end Jorden og 1.280.000 Gange storre i Periferien.

Kan Idéen om disse Afstande give os et Begreb om, hvor

vældigt Verdensrummet er, er der dog et andet Forhold, som endnu bedre lader os fatte Universets Uendelighed, et Forhold, som maa synes os saa besynderlig fantastisk, at vi ikke kan fatte det. Disse Sole, saa fjernt borte i det uendelige Rum, er aldeles ikke bundne til samme Sted, saaledes som det tager sig ud for vort Blik, paa Grund af de uhyre Afstande. De er slyngede ud i Rummet med en Fart, vi næppe kan fatte. Den Stjerne, her er Tale om, flyver sammen med de andre gennem det uendelige Rum med en Hastighed af 30 Millioner Kilometer i Dognet — ca. 10 Milliarder Kilometer om Aaret. Og dog kan det ikke opdages i Lobet af 50, ja 100 Aar, at denne Stjerne forskyder sig eller forandrer sin Plads i nogen nævneværdig Grad.

Denne Hastighed er et Symbol paa Naturen, og det er derfor, vi opholder os ved dette. Alle Stjerner har analoge Bevægelser med storre eller mindre Hastighed, og dette gælder ikke alene de Stjerner, som er Sole i Planetsystemet, hvis Planeter de varmer og oplyser og maaske skaber Liv paa, som Solen gor det paa vor Jord. Jorden lober med en Hastighed omkring Solen paa 2.575.000 Kilometer i Dognet, medens den samtidig drejer sig om sin egen Akse, og ialt udforer 11 forskellige Bevægelser. Solen trækker Jorden og de andre Planeter i vort Solsystem med sig paa Farten, henimod Stjernebilledet »Herkules«, saaledes at Jorden, saa længe den har eksisteret, aldrig nogensinde er kommen tilbage til det Sted, hvor den for har været. Jordens Bane i Rummet er da ikke en Elipse, men en Skruegangslinie. I Lobet af en Time har enhver af os, ung eller gammel, enten vi sover eller arbejder, tilbagelagt en Strækning i Rummet paa ca. 100.000 Kilometer. Thi vor Jord lober i et Aar 928 Mill. km paa sin Bane rundt om Solen.

Men denne ufattelige Hurtighed er netop Betingelsen for Universets rigtige Gang. Alt opretholdes ved den Hastighed, hvormed Planeterne farer gennem Rummet. De hviler alle i det tomme Rum, og de understotter hverandre i at blive i

deres Baner. Hastigheden skaber Centrifugalkraften, der ophæver den Tiltrækningskraft, de over paa hverandre, thi ellers vilde den trække dem mod hinanden.

Her vil det være rigtigt at indskyde en Redegorelse for, hvorledes Forholdene er ude i det store tomme Rum, uden for Jordens Atmosfære. Er der Betingelser for Liv? Termometret vil her vise 273 C. under Nul. Lad os fore et Bevis frem.

Den laveste Temperatur, man er kommet til, er ÷ 271; det naaedes ved at udsætte Helium for et Tryk af 100 Atmosfærer. Alle Legemer udvider sig ved Varme og sammentrækkes ved Afkoling, saaledes ogsaa Luftarter, og har endvidere den Egenskab, at de udvider og sammentrækker sig lige meget, enten de afkoles eller opvarmes. Dette gælder baade Kvælstof, Ilt, Brint eller Helium, alle forandrer de sig med $^1/_{273}$ af deres Rumfang.

Luften er altsaa forsvunden, det absolute Nulpunkt er da ÷ 273. I Sollyset er ca. 10 forskellige Metaller repræsenterede, og hvert Metal afgiver sin bestemte Farve; enkelte af disse Farver kender vi fra Regnbuen, det er nemlig Sollysets Farver, der afspejles paa den vandholdige Sky. Beskrivelsen over alle disse Farver kræver Fortegnelse over Solspekteret med de frauenhoferske Linier; det kræver for meget Arbejde og Plads til at omtales her. Kun maa vi tilfoje, at Aarsagen til, at Sollyset synes hvidt, er Solens stærke roterende Bevægelse, derved blandes alle disse Farver: gron, blaa, rod og violet, sammen til én og giver hvidt.

Dynamismen, som vi opstillede mod den gamle Antagelse, at Stoffet er et dodt Materiale, har revolutioneret Filosofien i langt hojere Grad end nogen som helst anden Lære, der er dukket op i Menneskehedens Historie.

Thi Dynamismen lærer og oplyser os om, at hele det materielle, synlige, haandgribelige Univers hviler paa det usynlige, immaterielle, tomme Rum, og er Udslag af en Kraft, hvis Væsen vi ikke kan bestemme.

Dette er et Fakta, som vore Sanser ikke kan forstaa. Jorden,

som man fordum troede hvilede paa fast Underlag, har nu ikke en saadan, materiel Basis, men bæres i Rummet af en usynlig Kraft.

Det store Rum hvælver sig om den i Uendelighed i alle Retninger. Det er Solens Tiltrækningskraft, der bærer den i Rummet. Og som det er med Jorden, er det med Stjernerne, ja med alt, hvad der findes i Universet. Det er saaledes i det uendelige store og saaledes i det uendelige smaa. Fra Stjernerne til Stovet. End ikke Evigheden vil bringe os til Uendelighedens yderste Port.

Bibelen benytter en Verdensbetragtning, ikke noget Verdensbillede. (Paulus havde den gængse jodiske Forestilling om flere Himle, Kor. 12., 2., idet han siger, at naar han var henrykt i Aanden, befandt han sig i den tredie Himmel). Solen og Maanen, Guds Hænders Værk, og alt, hvad der rører sig paa Jorden, har Gud givet Liv. Naturen er ikke et Værk af Tilfældigheder, heller ikke nogen upersonlig, ubevidst Udstrømning af Urkraft; men Naturen er af den levende Gud og gennemtrængt af hans Planer.

Jord og Himmel er skilt som tvende,
lad ej daarligt os forveksle dem;
Himlens Lys de gyldne Straaler sende
ned til Jorden, til vort mørke Hjem.
O, at Jordens Børn da ogsaa vilde
fæste deres Blik paa Lysets Kilde,
ikke stirre blindt i Dybet ned.

Kærlighed, ved dig jeg klog er vorden,
nu jeg ser, at ogsaa du er to,
skønt I begge troner her paa Jorden,
ej hos hver de samme Glæder bo.
Paa den ene Jordens Mørke ruger,
mens den anden Himlens Klarhed suger,
og om Himlen minder Jordens Børn.

J. Hejberg.

P. L. Olsen.

JULEBETRAGTNINGER.

For Jorden frem af Kaos sprang,
og Morgenstjerner sammensang,
Jehova saa fra først til sidst,
hvad ske paa Jorden vilde vist.

Alle, som har Kundskab om Verdens Begivenheder og Bibelens Indhold, maa indromme, at den poetiske Tanke, som vi har citeret, er en uomstodelig Sandhed. Det er ikke vor Hensigt ved denne Lejlighed at gaa ind paa nogen vidtloftig Behandling af denne Tanke, men kun hentyde til nogle faa Forudsigelser om Jodernes Konges Komme.

Da Patriarken Jacob gav sine Sonner deres patriarkalske Velsignelser, giver han folgende Lofter til sin Son Juda: »Juda, dig skulle dine Brodre love, for dig skulle din Faders Sonner boje sig.«

»Der skal ikke vige Kongespir fra Juda og ikke Herskerstav fra hans Fodder, forend Siloh (Fredsfyrsten) skal komme, og Folkene skulle hænge ved ham.« 1. Moseb., 49. Kap., 8.—10. Vers.

»Thi vel var Juda vældig iblandt sine Brodre, og Fyrsten skulde være af ham, men Forstefodselsretten blev Josefs.« 1. Krøn., 5., 2.

»Du Bethlehem i Juda Land er ingenlunde den mindste iblandt Juda Steder, thi af dig skal udgaa en Fyrste, som skal være mit Folks Israels Hyrde.« Micha. 5., 1.

»Og der opgaar en Stjerne af Jacob, og der ophæver sig et Spir i Israel.« 4. Moseb., 24., 17.

»Hvorfor blev disse store Lofter givne til Juda? Fordi at han ofrede sig selv til at være ansvarlig for sin Broder Benjamin, baade til sin Fader saavel som til sin Broder Josef.« 1. Moseb., 43., 8.

Man kan tænke, at disse Profetier var diskuteret ikke alene af Jøderne, men ogsaa af andre Folk, og at disse Diskussioner resulterede i mange forskellige stridende Slutninger, men alle

var enige om, at en Gang i Fremtiden skulde Israels Befrier komme; thi det

Var et Sagn fra gamle Dage,
At en Konge uden Mage
Skulde fodes paa vor Jord.

De eneste, som havde nogen som helst Idé om de Tegn, der skulde bebude Kristi Fødsel, var de vise Mænd fra Østen; thi de havde opdaget en ny Stjerne blandt de kendte Stjerner, og dette var en paalidelig Tilkendegivelse til dem om, at Judas Fyrste var født. Saaledes rejste de til Jerusalem med den Tanke at finde denne Prins i den kongelige Familie. O, hvilken stor Overraskelse maatte det have været for Kong Herodes, da de Vise fra Østen spurgte: »Hvor er denne Jodernes Konge som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og er komne for at tilbede ham.«

Da Kong Herodes horte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med ham, og han kaldte alle Ypperstepræsterne og de Skriftkloge sammen og spurgte dem, hvor Kristus skulde fødes, og de sagde til ham: »I Bethlehem, i Judæa, thi der er saa skrevet ved Profeten.« Med denne Underretning rejste de vise Mænd til Bethlehem og fandt den nyfødte Konge.

Paa denne Maade blev Kristus introduceret i Verden ved den nye Stjerne og de vise Mænd fra Østen, og saaledes blev Profetierne om hans forste Komme opfyldte.

Med denne Tanke onsker vi alle en glædelig Jul.

AFLØSNING OG BESKIKKELSER.

Ældste Hans Haggen ankom fra Meeteetse Wyoming den 2. Novbr. 1920 som Missionær og er beskikket til at virke i Bergens Konference.

Ældste Heber J. Gustafson er lost fra at være Missions-

sekretær og beskikket til at virke som omrejsende Ældste i Trondhjems Konference.

Ældste Herman F. Hansen er lost fra at virke som Missionær i Kristiania Konference.

Aug. S. Schou,
Præsident over den norske Mission.

KORRESPONDANCE.

Salt Lake City, den 22. November 1920.

Missionspræsident C. E. Peterson.

Kære Broder!

Det er længe siden min Kone, mit Barn og jeg rejste fra Danmark, det var i Gaar 5 Mdr. siden vi ankom til Salt Lake City. Det gaar rigtig godt her i Zions Land; ja, som De vel nok ved, fik vi os snart et Stykke Jord og begyndte at bygge, hvilket vi nu er færdig med, og De kan tro, vi er glade for vort lille Hjem her i Dalene. Jeg er Herren taknemmelig for, at det er gaaet saa godt for os; det var mere, end vi med vore storste Forhaabninger havde tænkt paa, at det skulde gaa saa godt og hurtigt.

Tænk, at jeg i 54 Aar har levet der hjemme i Danmark og altid stræbt efter at gaa fremad, og dog kom jeg ingen Vej; men her i Utah har jeg paa mindre end 5 Mdr. allerede et pænt og godt Hjem, bedre end hjemme, samt Hus og Jord. Ofte har jeg været ked af, at det varede saa længe, inden jeg kom til at rejse, og naar jeg talte til de præsiderende Brodre om det, svarede de altid: »Det haster ikke, vi har Brug for din Hjælp.« Jeg kunde have været her ovre for 7 til 8 Aar siden, men jeg tror ikke, at jeg havde været længere fremme, for vi havde maaske ikke kommet i Beroring med saadanne Brodre, som Tilfældet nu var. Disse Brodre har staaet os bi baade med Raad og Daad, ellers havde vi jo ikke været saa langt fremme.

Det forste, vi blev foræret, da vi fik en Lejlighed, var en Seng, og Familien, som skulde fraflytte, spurgte, hvor vi kom fra, og vi svarede, at vi var Emigranter og kom fra Danmark; derpaa spurgte Konen: »Saa er I vel kommen her for Troens Skyld?« og vi sagde Ja. Hun spurgte derpaa, om vi havde noget Indbo, men heller ikke det havde vi; »lad os saa se,« sagde hun, »maaske jeg har lidt og kan undvære,« og saa lod hun det meste af sit Kokkentoj blive, saa vi har endnu ikke kobt noget. Jeg vil bemærke, at det var en tysk Familie, og at de var os fuldstændig ukendte, kun det, at de horte til samme Tro som vi. Ligeledes har Brødrene hjulpet mig, naar jeg har staaet og manglet Arbejde, ja, de har endda taget mig med ud i Bil.

Br. Hall er jo ogsaa vel ankommen hertil og har ogsaa godt Arbejde; men han var jo uheldigvis kommen til Skade. Han har det ellers godt og er glad og tilfreds; vi træffes jo sammen ved de skandinaviske Moder.

Jeg beder nu meget undskylde, fordi det har varet saa længe, inden jeg har skrevet, men Grunden er, at jeg har haft saa travlt baade paa Arbejdspladsen og hjemme i min Fritid, saa det har jo trukket noget ud. Vær nu saa venlig at hilse alle, som vil modtage en Hilsen fra os, hils Sangkoret. Ofte er jeg saa rort ved at hore de dejlige Zions Sange, thi jeg kender jo Melodierne, men Ordene gaar det jo saa og saa med.

Til Slut være De nu hilset fra os paa det hjerteligste, og vi beder, det maa gaa godt med Deres Virksomhed, og De maa mode Deres Kære, som De har forladt her i Bjergenes Dale.

En rigtig glædelig Jul og et godt Nytaar.

Chresten S. Thimring og Familie.

Slip Søster Sladder ind, og hun aabner Doren for Broder Løgn.

UNIVERSETS ELEMENTER.

Fra »The Key of Theology« af P. P. Pratt.

Ingen Lære er mere urimelig og uholdbar end den, at alle Ting blev skabte af intet, eller med andre Ord, at noget fremkom af intet.

Det er en i sig selv indlysende Sandhed, som ikke behover nogen Bevisforelse, at intet er intet. Ikkeværen er det modsatte af Væren. Det, som er til, kan umuligt have sin Oprindelse af noget, som ikke er til; thi dette sidste besidder jo hverken nogen Egenskab eller noget Element, hvorpaa den skabende Kraft kan virke.

Denne fornuftstridige og grundlose Paastand, at noget kan fremkomme af intet, maa derfor dele Skæbne med andre af en uægte Teologis og Filosofis Vildfarelser, som i Aarhundreder har indhyllet Verden i Morke og Vankundighed. Den maa forsvinde som et Fantasibillede, og i dens Sted vil vi fremsætte folgende virkelige eksisterende og uomstodelige Kendsgerninger:

1) Der har altid været et uendeligt eller grænselost Rum.

2) I dette Rum findes der et uudtommeligt Forraad af de forskellige Slags Elementer, Stoffer eller Ting, som kan tænkes eller fattes af Fornuftvæsener; hvilke Elementer, Stoffer eller Ting tilsammenlagde udgor det, der kaldes Universet.

3) Elementerne til alle disse Stoffer eller Ting er evige, uskabte, selveksisterende. Ikke én Partikel kan tilfojes dem ved den skabende Kraft; heller ikke kan en Partikel formindskes eller tilintetgores.

4) Disse evige, selveksisterende Elementer besidder i sig selv visse iboende Kræfter og Egenskaber i storre eller mindre Grad; eller med andre Ord, de besidder den for deres Sfære fornodne Integritet.

Disse Elementer har Filosoferne inddelt i to Hovedafdelinger, nemlig: Fysiske (materielle) og aandelige.

For en moden Forstand, som er kendt og fortrolig med alle

Naturens Elementer, behoves ikke en saadan Adskillelse som ovennævnte. Eller for at tale virkelig filosofisk: Alle Elementer er aandelige, alle er fysiske, alle er materielle, virkelige Ting. Aand er Materie, og Materien er fuld af Aand. Alle Elementer, som eksisterer, er evige Virkeligheder, som, naar de ikke er samlede i Organismer, er i deres oprindelige Tilstand.

Hvem kan skelne eller bestemme Grænselinien mellem de fysiske og aandelige Riger? Der findes højere Væsener, hvis Øjne kan se de fineste Partikler af Grundstofferne, og for hvis Hænder og Fingre alle Ting er følelige; men for os Mennesker er nogle af Elementerne følelige eller synlige, og andre er usynlige. De grovere Elementer, som vore Sanser kan bemærke, kalder vi fysiske eller materielle; og de, der er saa fine, at de ikke kan bemærkes af vore Sanser, kalder vi aandelige.

Aand er Liv og Kundskab eller Sandhedens Lys, der fylder alle Ting, der sætter alle Ting i Bevægelse og Virksomhed, og som i Menneskets Sind fremkalder de forskellige Følelser af Kærlighed, Glæde o. s. v., alt eftersom Elementerne virker og bevæger sig i de forskellige Organismer, derved læggende for Dagen deres evige Egenskaber og iboende Kræfter.

Ved at betragte Skabelsens Værker, maa den Studerende ikke forestille sig, at Rum eller Tid eller Element eller Aand er skabte, men at disse Ting er til fra Evighed af, og at de udgør de virkende Kræfter og de paavirkede Ting, tilligemed Stedet og Tiden for Virkningen.

Den hele Udstrækning af den organiserede Tilværelse frembyder unægtelige Beviser for tre Kendsgerninger, nemlig:

1) Den evige Tilværelse af de Elementer, hvoraf de skabte eller organiserede Verdener bestaar.

2) Den evige Tilværelse af Kundskab og Visdom til at anordne alle Ting.

3) Den evige Tilværelse af Magt til at virke paa og kon-

trollere de evige Elementer saaledes, at de opfylde Skaberens Hensigter og Planer.

Bevæggrunden, som driver den skabende Magt til Handling, er Visdom og Kærlighed, for at de evige Rigdomme, som findes i Naturens uudtommelige Skod, kan blive benyttede; hvorefter Verdener og Væsener skabes, proves, forloses og herliggores. Saaledes blev ogsaa vor Klode sammensat af de kaotiske Elementer, der blev ordnet saaledes, at de nu tjener til Nytte for Skabningerne i deres nærværende Tilstand. Skaberen bod, Aanden i Elementerne adlod, Partiklerne samledes og organiseredes til en Jord med dens forskelligartede Frembringelser, som, naar de har opfyldt deres nærværende Bestemmelse, vil vorde oploste, rensede og omorganiserede for at indtræde i en hojere Tilværelse; thi Herren siger: »Se, jeg gor alle Ting nye.« (Aabenb. 21.)

Anm. Ved Elementerne forstaas Grundstofferne, hvoraf alle Ting er skabte eller organiserede. Disse skabte Ting kunde opløses; men Elementerne, hvoraf de bestod, er tilbage.

En Gang, jeg ved, det vil række frem
over de hoje Fjælde.
Kanske du alt har din Dor paa klem? —
Herre, min Gud! godt er dit Hjem, —
lad det dog endnu stænges,
og jeg faar Lov til at længes.

B. B.

INDHOLD:

Universets Storhed 377
Julebetragtninger 382
Afløsning og Beskikkelser.. 383
Korrespondance 384
Universets Elementer..... 386

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).